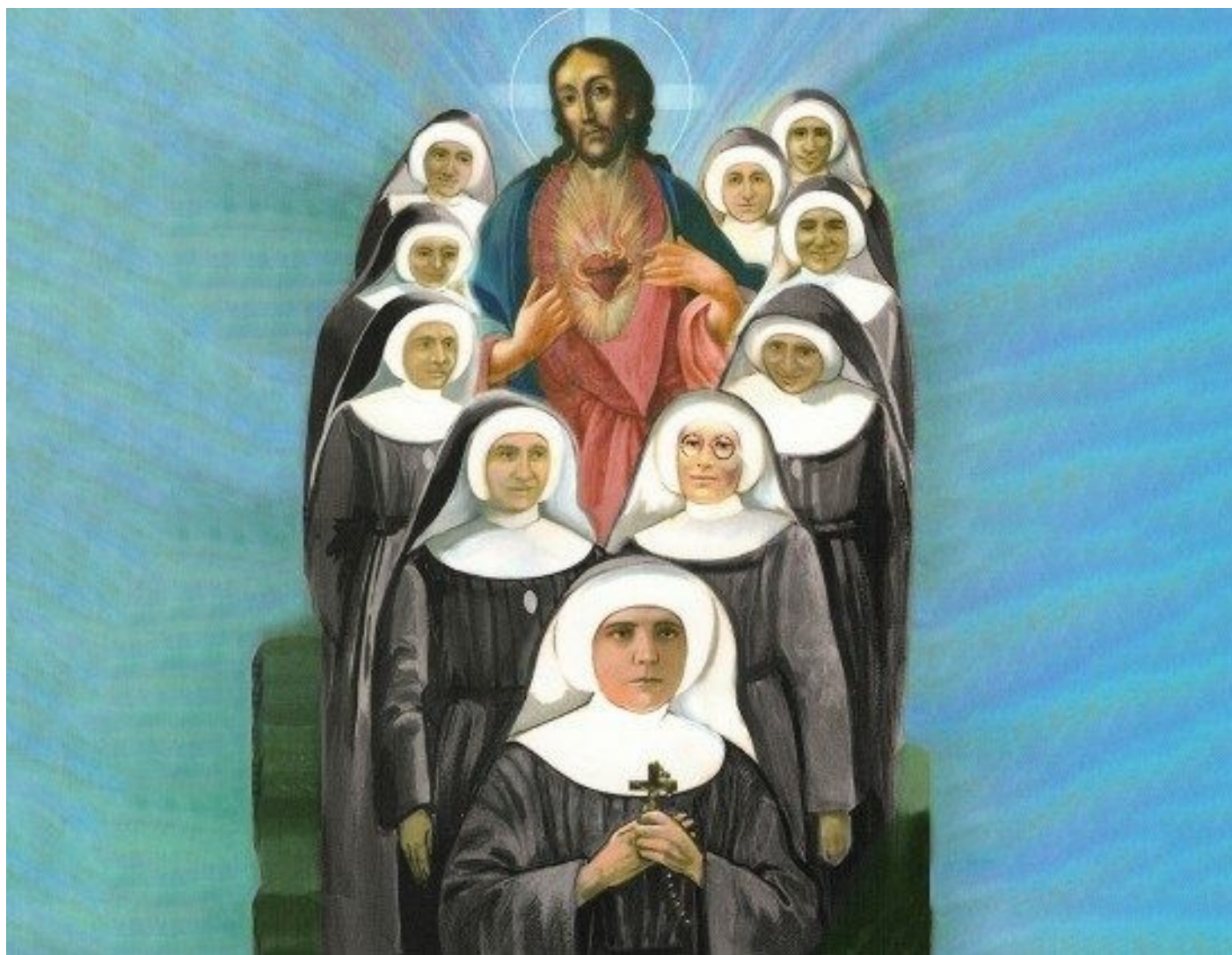

G A Z E T K A DLA W S Z Y S T K I C H

Nr 6(164) 2022, CZERWIEC

Beatyfikacja s. Marii Paschalis Jahn
i jej dziewięciu towarzyszek, sióstr elżbietanek
z prowincji wrocławskiej
Katedra Wrocławska, 11 czerwca 2022
godzina 11⁰⁰

PAPIEŻ FRANCISZEK MÓWI DO NAS

Kościół ludem grzeszników i świętych

Drodzy bracia i siostry, dzień dobry!

Dziś kończymy cykl katechez poświęconych postaci św. Józefa. Katechezy te są uzupełnieniem Listu apostołskiego *Patris corde*, napisanego z okazji 150. rocznicy ogłoszenia przez bł. Piusa IX św. Józefa Patronem Kościoła katolickiego. Ale co oznacza ten tytuł? Co to znaczy, że św. Józef jest „patronem Kościoła”? Nad tym chciałbym się dzisiaj z wami zastanowić.

Najbardziej poprawnego klucza do interpretacji, również w tym przypadku dostarczają nam Ewangelie. Istotnie, na końcu każdej sytuacji, w której bohaterem jest Józef, Ewangelia odnotowuje, że bierze on ze sobą Dziecko i Jego Matkę i czyni to, co Bóg mu nakazał (por. Mt 1, 24; 2, 14. 21). W ten sposób podkreślono fakt, że zadaniem Józefa jest chronienie Jezusa i Maryi. Jest on ich głównym opiekunem: „Istotnie, Jezus i Maryja, Jego Matka, są najcenniejszym skarbem naszej wiary” (*Patris corde*, 5), a tego skarbu strzeże św. Józef.

W planie zbawienia Syn nie może być oddzielony od Matki, od Tej, która „postępowała naprzód w pielgrzymce wiary i utrzymywała wiernie swe

zjednoczenie z Synem aż do krzyża”, jak przypomina nam Sobór Watykański II.

Jezus, Maryja i Józef są w pewnym sensie pierwotnym załącznikiem Kościoła. Jezus jest Bogiem-człowiekiem, Maryja jest pierwszą uczennicą i matką, a Józef jest opiekunem. I my także „musimy zawsze zadawać sobie pytanie, czy z całych sił strzeżemy Jezusa i Maryi, którzy w tajemniczy sposób są powierzeni naszej odpowiedzialności, naszej trosce, naszej opiece” (tamże). Dostrzegamy tutaj bardzo piękny rys powołania chrześcijańskiego: strzeżenie: strzeżenie życia, strzeżenie ludzkiego rozwoju, strzeżenie ludzkiego umysłu, strzeżenie ludzkiego serca, strzeżenie ludzkiej pracy. Możemy powiedzieć, że chrześcijanin jest jak św. Józef – winien strzec. Bycie chrześcijaninem to nie tylko otrzymanie wiary, wyznawanie wiary, ale strzeżenie życia: własnego życia, życia innych, życia Kościoła. Syn Najwyższego przyszedł na świat jako istota bardzo słaba – urodził się jako słaba istota. Chciał być broniony, chroniony, otoczony opieką. Bóg zaufał Józefowi, podobnie jak Maryja, która znalazła w nim oblubieńca, miłującego ją i szanującego, zawsze

troszczącego się o nią i o Dziecię. Dlatego „święty Józef nie może nie być Opiekunem Kościoła, ponieważ Kościół jest kontynuacją Ciała Chrystusa w dziejach, a jednocześnie w macierzyństwie Kościoła zacięzione jest macierzyństwo Maryi. Józef, chroniąc Kościół, nieprzerwanie chroni Dziecię i Jego Matkę, a także my, kochając Kościół, wciąż kochamy Dziecię i Jego Matkę” (tamże).

To Dziecię kiedyś powie: „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25, 40). Dlatego każda osoba głodna i spragniona, każdy obcy, każdy imigrant, każda osoba bez okrycia, każdy chory, każdy więzień jest „Dziecięciem”, którego strzeże św. Józef. A my jesteśmy zaproszeni do strzeżenia tych ludzi, naszych braci i sióstr, tak jak to czynią św. Józef. Z tego powodu jest on przyzywany jako opiekun wszystkich potrzebujących, wygnanych, strapionych, a także umierających. I my także musimy uczyć się od Józefa, jak „strzec” tych dóbr: miłować Dziecię i Jego Matkę; miłować sakramenty i lud Boży; miłować ubogich i naszą parafię. Każda z tych rzeczywistości

jest zawsze Dziecięciem i Jego Matką (por. tamże). Powinniśmy ich strzec, bo w ten sposób strzeżemy Jezusa, tak jak to czynił św. Józef.

Dzisiaj zjawiskiem bardzo powszechnym, codziennym jest krytykowanie Kościoła, wytykanie jego niekonsekwencji, których jest wiele, wytykanie jego grzechów, które w rzeczywistości są naszymi niekonsekwencjami, naszymi grzechami, ponieważ Kościół zawsze był ludem grzeszników, którzy spotykają się z Bożym miłosierdziem. Zapytajmy siebie, czy w głębi serca kochamy Kościół, takim jakim jest – pielgrzymującym ludem Bożym, z wieloma ograniczeniami, ale także bardzo pragnącym służyć i miłować Boga. Tylko miłość czyni nas bowiem zdolnymi do pełnego wyrażenia prawdy, w sposób bezstronny; do wypowiadania tego, co jest niewłaściwe, ale także do uznania całego dobra i świętości, które są obecne w Kościele, począwszy właśnie od Jezusa i Maryi. Trzeba miłować Kościół, strzec Kościoła i pielgrzymować z Kościołem. Ale Kościół to nie ta mała grupka wokół księdza, która wszystkimi rządzi. Nie! My wszyscy jesteśmy Kościołem pielgrzymującym! Musimy strzec jeden drugiego, strzec siebie nawzajem. Warto postawić sobie takie piękne pytanie: czy kiedy mam jakiś problem w relacjach z innym, czy go strzegę, czy też potępiam, obmawiam i niszczę go? trzeba strzec, strzec...

Drodzy bracia i siostry, zachęcam was, abyście prosili o wstawiennictwo św. Józefa właśnie w najtrudniejszych chwilach waszego życia i życia

waszych wspólnot. Gdy nasze błędy stają się skandalem, prosimy św. Józefa, aby dał nam odwagę mówić prawdę, prosić o przebaczenie i pokornie zacząć od nowa. Tam, gdzie prześladowania uniemożliwiają głoszenie Ewangelii, prosimy św. Józefa o siłę i cierpliwość, by znosić niesprawiedliwości i cierpienia dla dobra Ewangelii. Tam, gdzie zasoby materialne i ludzkie są ograniczone i sprawiają, że doświadczamy ubóstwa, zwłaszcza gdy jesteśmy powołani do służby ostatnim, bezbronnym, sierotom, chorym, odrzuconym przez społeczeństwo, módlmy się do św. Józefa, aby był dla nas Opatrzością. Jak wielu świętych zwracało się do niego! Jak wielu ludzi w historii Kościoła znalazło w nim patrona, opiekuna, ojca!

Naśladujmy ich przykład i dlatego wszyscy razem módlmy się dziś do świętego Józefa modlitwą, którą umieściłem na zakończenie Listu *Patris corde*, powierzając jemu nasze intencje, a w sposób szczególny Kościół cierpiący i poddawany próbie:

Witaj, opiekunie Odkupiciela, i oblubieńcze Maryi Dziewicy. Tobie Bóg powierzył swojego Syna; Tobie zaufała Maryja; z Tobą Chrystus stał się człowiekiem.

O święty Józefie, okaż się ojcem także i nam, i prowadź nas na drodze życia. Wyjednaj nam łaskę, miłosierdzie i odwagę, i broń nas od wszelkiego zła. Amen.

16 lutego 2022, Watykan

BEATYFIKACJA S. MARII PASCHALIS I DZIEWIĘCIU ELŻBIETANEK

Beatyfikacja s. Marii Paschalis Jahn i jej dziewięciu towarzyszek, sióstr elżbietanek z prowincji wrocławskiej odbędzie się 11 czerwca 2022 r. we Wrocławiu.

Pierwsza grupa 108 męczenników II wojny światowej była beatyfikowana przez papieża Jana Pawła II podczas jego pielgrzymki do Polski 13 czerwca 1999 r. w Warszawie.

W roku 2009 Zarząd Generalny sióstr elżbietanek podjął decyzję o wszczęciu postępowania beatyfikacyjnego. Następnie, w lutym 2010 r. siostry elżbietanki zwróciły się z prośbą do ówczesnego metropolity wrocławskiego abp. Mariana Gołębskiego, o wyniesienie na ołtarze dziesięciu swoich sióstr prowincji wrocławskiej, w tym również siostry Marii Paschalis Jahn.

25 listopada 2011 r. w archikatedrze św. Jana Chrzciciela we Wrocławiu uroczystą mszą świętą został otwarty proces beatyfikacyjny przez abp. Mariana Gołębskiego siostry Marii Paschalis Jahn z grupą dziewięciu innych elżbietanek, które poniosły męczeńską śmierć w okresie ostatniej wojny.

Powołany został specjalny Trybunał Diecezjalny w celu zbadania dokumentacji, świątobliwości życia i okoliczności męczeństwa wszystkich sióstr, a postulatorką

procesu została mianowana elżbietanka s. Miriam Zająć CSSE.

Specjalnym listem zwrócono się do wiernych z apelem o udostępnienie posiadanych dokumentów mogących dokładniej zbadać życie i działalność sióstr.

26 września 2015 w archikatedrze wrocławskiej abp Józef Kupny w uroczystej Mszy św. zakończył proces na szczęblu

diecezjalnym z udziałem czterech z dziesięciu rodzin zamordowanych sióstr, po czym akta zostały przekazane watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

S.M. Paschalis (Maria Magdalena) Jahn, urodziła się 7 kwietnia 1916 r. w Nysie. Została ochrzczona w tamtym kościele parafialnym św. Jana Chrzciciela. 30 marca 1937 r. wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety. Pierwszą profesję zakonną złożyła w 1939 r. Po złożeniu ślubów przebywała na placówkach w Kluczborku, Głubczycach i Nysie.

W marcu 1945 roku przełożeni, w obawie przed działaniami wojennymi, zobowiązali siostrę Paschalis do opuszczenia miasta. Udała się na teren Czech, gdzie przebywała w miejscowościach Losiny Wielkie i Sobotin (Zöptau). 11 maja 1945 roku została brutalnie zaatakowana przez sowieckiego żołnierza i broniąc swojej czystości i wiary została przez niego zastrzelona. Pochowano ją na cmentarzu parafialnym, a miejscowa ludność nazwała ją „białą różą z Czech”.

dzieje.pl

WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

Beatyfikacja

Katedra Wrocławska, 11 czerwca 2022, godzina 11⁰⁰

10 sióstr zakonnych, odważnych kobiet, które broniły tego, w co wierzyły. Brutalnie skrzywdzone i zamordowane przez żołnierzy Armii Czerwonej stają się dla nas Orędowniczkami u Boga. Same doświadczywszy przemocy, mogą dziś pomagać swym wstawiennictwem w uzdrowieniu serca ze wszystkich skutków zranień i przemocy. Zaprośmy je do naszego życia, by towarzyszyły nam, pomagały żyć wiernie w miłości i odważnym stawianiu czoła wszystkiemu, co złe. Módlmy się o **pokój** i zachowanie świata od wojny.

Obrzędu beatyfikacji, w imieniu Ojca św. Franciszka, dokona Jego Eminencja Kardynał Marcello Semeraro – Prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Muzyczne uwielbienie

11 czerwca 2022, godzina 18³⁰, Hala Stulecia, ul. Wystawowa 1

Muzyczne uwielbienie z modlitwą o uzdrowienie

Wieczorem, dziękując Panu Bogu za dar nowych Błogosławionych weźmiemy udział w muzycznym uwielbieniu. Profesjonalni muzycy, znani ze sceny chrześcijańskiej oraz gorąca modlitwa o uzdrowienie serca przed Najświętszym Sakramentem, zwłaszcza poświęcona osobom doświadczającym przemocy. Wieczorne wydarzenie zakończy się, o godzinie 22, pokazem fontanny multimedialnej.

Prowadzenie: ks. Teodor Sawielewicz (Teobańkologia) i Jakub Tomalak

Wystąpią: Agnieszka Cudzych, Marcin Jajkiewicz, Abba Pater Music, Muzyczna Diakonia Teobańkologii

Oratorium *Misteria Lucis*

W piątek, 10 czerwca o godzinie 18⁰⁰ w Kościele św. Krzyża – *Oratorium Misteria Lucis* autorstwa księdza Bartłomieja Kota, wykona Chór Oratoryjny wraz z Wrocławską Młodzieżową Orkiestrą Kameralną. Treścią utworu jest pięć jasnych obrazów biblijnych wszczepionych przez Jana Pawła II do modlitwy różańcowej. Każdy z tych obrazów otwiera Pozdrowienie Anielskie zaśpiewane w języku starocerkiewnosłowiańskim. Następnie słyszymy łacińską zapowiedź tajemnicy i biblijną medytację w języku polskim.

Msza Święta dziękczynna

12 czerwca o godzinie 12³⁰ zapraszamy do uczestnictwa we Mszy Świętej dziękczynnej za dar beatyfikacji, której przewodniczył będzie Metropolita Wrocławski, abp Józef Kupny.

D W O R C E W R O C Ł A W I A

XIX wiek to czas „węgla i pary”, czyli gwałtowny rozwój przemysłowy w Europie. Jednym z jego filarów była dobra sieć linii komunikacyjnych. Na początku wieku George Stephenson wymyślił parowóz, co zapoczątkowało rozwój nowego sposobu komunikacji w gospodarce. W tamtych czasach głównym środkiem transportu stała się kolej.

Dworzec Kolei Górnośląskiej, domena publiczna, Wikipedia

Dworzec Kolei Górnośląskiej (*Oberschlesischer Bahnhof*)

Pierwsza linia kolejowa na terenie dzisiejszej Polski powstała w 1842 r. i połączyła Wrocław z Oławą. Dlatego też pierwszym dworcem w naszym mieście był, zaprojektowany przez Augusta Rosenbauma, Dworzec Kolei Górnośląskiej, który ulokowano przy dzisiejszej ul. Małachowskiego. Gmach wzniesiono w powszechnym wówczas stylu klasycystycznym. We wnętrzu ulokowano kasy biletowe, poczekalnie dla pasażerów I, II i III klasy oraz restaurację. Podróżnych oczekujących na peronie chronił niewielki daszek. Choć pociągi początkowo miały odjeżdżać z niego tylko w jednym kierunku, to został zaprojektowany jako dworzec przelotowy. Oficjalnie dworzec i trasę otwarto 21 maja 1842 r. Tego dnia, o godz. 11¹⁵, ze stacji wyruszył składający się z 12 wagonów osobowych i kilku towarowych pierwszy pociąg, który na dworzec w Oławie dotarł po około 40 minutach.

W sierpniu 1842 r. trasę przedłużono do Brzegu.

Dworzec Świebodzki (*Breslau Freiburger Bahnhof*)

W latach 30. i 40. XIX w. dla liczącego ok. 430 tys. mieszkańców Wrocławia ogromne znaczenie miała budowa magistrali kolejowej łączącej Wrocław nie tylko z Górnym Śląskiem, ale także z zagłębiem wałbrzyskim. Na tej trasie leżały Świebodzice (Freiburg).

Prace budowlane na całym odcinku z Wrocławia do Świebodzic ruszyły 21 kwietnia 1842 r. i już po półtora roku trasa była gotowa, a dworzec miał mieć charakter dworca czołowego, tj. takiego, na którym pociągi kończą bieg. Dworzec Świebodzki, drugi we Wrocławiu, zlokalizowano na terenie Przedmieścia Mikołajskiego, między dzisiejszym pl. Orłąt Lwowskich a ul. Tęczywą. Początkowo kompleks

dworcowy składał się z kilku budynków. Wzniesiono go w stylu późnego klasycyzmu, według projektu Alexa Cochiusa i otwarto 28 października 1843 roku. W tym czasie pociągi docierały do Świebodzic. W 1853 r. linię przedłużono do Wałbrzycha, a w 1867 r. – do Jeleniej Góry. W latach 1868-1874 obiekt doczekał się przebudowy i został zastąpiony większym i okazalszym budynkiem, wzniesionym w duchu tzw. drugiego klasycyzmu, według projektu Waltera Kyllmanna i Adolfa Heydena. Pamiątką po pierwszym kompleksie z 1843 r. jest obecnie tylko trójkondygnacyjny gmach administracji, ustawiony prostopadle do ul. Tęczywej. Dziś jest to skrzydło, które łamie symetrię kompleksu wzniesionego na planie litery U. Zachowały się natomiast niemal wszystkie elementy bogatej elewacji, w tym dekoracja głównego wejścia z rzeźbami i herbami, będącymi personifikacjami Pommerani (Pomorza) i Silesi (Śląska),

Dworzec Świebodzki, domena publiczna, Wikipedia

Dworzec Kolei Dolnośląsko-Marchijskiej, domena publiczna, Wikipedia

czyli regionów, które łączyła linia kolejowa. Nad wejściem północnym widnieją Industria i Merkury (nawiązania do śląskiego górnictwa i pomorskiego transportu morskiego).

Jest to najstarszy z trzech zachowanych do dziś, z infrastrukturą (torowiska, perony i rozjazdy), pasażerskich dworców kolejowych we Wrocławiu. Niestety nie działający.

Dworzec Kolei Dolnośląsko-Marchijskiej (*Niederschlesisch-Märkischer Bahnhof*)

Dworzec Dolnośląsko-Marchijski wzniesiono kilkadziesiąt metrów na północ od istniejącego już Dworca Świebodzińskiego, na terenie pomiędzy dzisiejszymi ulicami: Robotniczą, Nabycińską a pl. Orłąt Lwowskich. Ten trzeci wrocławski dworzec powstał według projektu Juliusa Mangera w tzw. stylu berlińskim. Wyróżniał się dwuwieżową fasadą, stanowiącą monumentalną bramę wjazdową. Dziś pozostała po nim tylko popadająca w ruinę wieża północna wraz z przylegającym do niej dwukondygnacyjnym skrzydłem. Jeszcze do niedawna w wybrukowanej jezdni ul. Robotniczej istniały fragmenty torów prowadzących do bramy i będących osią całego założenia. Zbudowana obecnie trasa autobusowo-tramwajowa na

Nowy Dwór, częściowo została poprowadzona w miejscu dawnych torów kolejowych, którymi jeździły pociągi do Berlina i Drezna.

Dworzec Miejski Kolei Prawego Brzegu Odry (*Rechte-Oder-Ufer-Eisenbahn Stadtbahnhof*)

O tym dworcu zachowało się najmniej informacji. Istniał bardzo krótko, nie odgrywał znaczącej roli w mieście. Znajdował się przy obecnej ul. Nabycińskiej, a jego funkcjonowanie zainicjowało otwarcie połączenia z Nadodrzem, co miało miejsce w 1872 r. Głównym jego zadaniem było zapewnienie komunikacji z centrum Wrocławia i ułatwienie podróżnym korzystania z innych linii kolejowych. W 1883 r. państwo wykupiło Kolej Prawego Brzegu Odry, a już pół roku później zamknęło dworzec. Ostatni pociąg odjechał stąd w 1884 r., a dotychczasową funkcję pomocniczą wobec Dworca Nadodrza, przejął pobliski Dworzec Dolnośląsko-Marchijski. W późniejszych latach dworce Marchijski i Prawobrzeżny straciły rację bytu i obsługę wszystkich pasażerów tego węzła przejął Dworzec Świebodziński. Zabudowania nieczynnego Dworca Miejskiego przyłączono do Dworca Dolnośląskiego, a w 1909 r. przekształcono je i na-

zwano Dworcem Towarowym Wrocław Zachód (*West-Güter Bahnhof*). Pozostałości po nim to znajdujące się do dziś magazyny i bocznicę przy ul. Robotniczej. Dworzec Miejski, choć mocno uszkodzony, przetrwał wojnę. Rozebrany został na przełomie lat 40. i 50. Dziś jego miejsce zajmuje budynek biurowy z lat 70., a w dawnych gmachu administracyjnym mieści się Polski Związek Głuchych.

Dworzec Główny (*Central Bahnhof, Oberschlesischer Bahnhof, Breslau Hauptbahnhof*)

W związku z budową linii kolejowej do Poznania i Głogowa zdecydowano się zastąpić mały Dworzec Górnośląski nowym, okazalszym budynkiem. Uroczyste otwarcie dworca i linii wrocławsko-poznańskiej nastąpiło 27 października 1857 r., gdy na tory wyjechał pierwszy składający się z 12 wagonów skład. Nowy dworzec przypominał średniowieczny zamek, formą nawiązywał do neogotyku angielskiego, co podkreślały kształty okien, w których zastosowano łuki Tudorów. Dworzec składał się z dwóch zasadniczych części: dużego gmachu pełniącego wiele funkcji oraz hali peronowej, długiej na ok. 600 stóp pruskich (ok. 200 m), z trzema torami. Dwukondygnacyjny dworzec miał trzy wejścia z podcieniami przeznaczonymi na podjazdy dla dorożek. Środkowe skrzydło było flankowane dwoma wieżami z zegarami. Wraz z rozwojem transportu kolejowego już pod koniec lat 80. XIX w. podjęto decyzję o rozbudowie dworca. Za zmianami przemawiał też fakt reorganizacji ruchu kolejowego w mieście, tj. rozdziału ruchu osobowego

i towarowego oraz oddzielenie ich od ruchu miejskiego. Wiązało się to z wyniesieniem torów ponad poziom jezdní, które blokowały dostęp do południowej części miasta, hamując tym samym jej rozwój. Z tego względu wzniesiono estakadę (od Dworca Głównego, w kierunku zachodnim, aż do pl. Rozjezdnego), a dla pociągów towarowych zaś wybudowano – czynną do dziś – obwodnicę, wówczas znajdującą się na peryferiach miasta. Choć budynek dworca z zewnątrz prawie się nie zmienił (zamknięto tylko wejście wschodnie dla podróżnych, zastępując je nowym bezpośrednio od wschodniego szczytu hallu, w miejscu dawnych wjazdów na peron), to w środku doszło do bardzo istotnej przebudowy. Halę peronową zlikwidowano, na jej miejscu wzniesiono nową, która do dziś pełni swoją funkcję jako hol z kasami i poczekalniami.. Pozostałość dawnej skrajni peronowej, czyli miejsca, z którego wsiadano do pociągów, dziś służy jako ciąg komunikacyjny umożliwiający dojście do lokali handlowych i gastronomicznych w budynku głównym. Nowe cztery perony, z torami wyniesionymi znacznie ponad poziom jezdní, nakryto halą o szklano-stalowej konstrukcji. Piąty peron zaś, tak jaki dziś, był otwarty. Dodatkowe przejście na perony wykonano na przedłużeniu głównej osi dworca. Pod torami dworca przeprowadzono pięć równoległych „tuneli”. Ta największa w dziejach obiektu przebudowa realizowana była w latach 1899-1905. Od 1947 (z krótkimi przerwami) funkcjonowało w budynku dworca, w jego zachodnim skrzydle, ostatnie w Europie kino dworcowe

(bywał w nim m.in. Zbigniew Cybulski). W ciągu ponad 60 lat funkcjonowania w systemie projekcji non-stop (przez niemal całą dobę co dwie godziny seans) przewinęło się przez nie ponad 7 milionów widzów.

Dworzec Nadodrze (*Oderthorbahnhof,* *Breslau Odertor*)

Macierzystą stacją spółki zarządzającej stał się Dworzec Nadodrze wzniesiony w 1868 r., jako piąty we Wrocławiu. Uroczyste otwarcie nowej linii kolejowej prowadzącej z miejscowości Fosowskie na Górnym Śląsku do Wrocławia nastąpiło 15 listopada 1868 r. Projektantem wzniesionego w modnym stylu historyzującym gmachu był Herman Grapow, starszy brat Wilhelma Grapowa, projektanta Dworca Głównego. Budynek zbudowany jest z cegły klinkierowej i charakterystyczną bryłą składającą się z trzech ryzalitów (czyli występów z lica w elewacji budynku, prowadzony od fundamentów po dach): środkowego o wysokości czterech kondygnacji i dominującego nad całym założeniem oraz dwóch skrajnych, trzykondygnacyjnych. Każdy z ryzalitów był poprzedzony balkonowym

portykiem (ganek kolumnowy lub filarowy, który poprzedza wejście). W środkowej części znajdowały się: hol wejściowy, kasy biletowo-bagażowe oraz przejścia na perony, w pozostałych zaś – pomieszczenia administracyjne. Do dziś budynek przetrwał w stanie nie naruszonym. Zmieniło się jedynie jego wnętrze.

Wrocław Wąskotorowy

Do roku 1950, do znajdującego się w pobliżu Nadodrza styku placu Strzeleckiego z placem Stanisława Staszica dworca Wrocław Wąskotorowy, dojeżdżała **Kolej Wąskotorowa Wrocławsko-Trzebnicko-Prusicka**, której dworzec miejski uruchomiono w 1899. Później (w 1950) stacją końcową tej linii stała się znajdująca się na peryferiach stacja przy ul. Na Polance, a w latach 60. likwidując kolej wąskotorową Wrocław-Trzebnica zamknięto także i tę stację. W latach 60. XX w. na jego torach stacyjnych wybudowano stację benzynową. Budynek dworca w latach osiemdziesiątych przekazano parafii św. Bonifacego.

PZ

Dworzec Nadodrze, fot. Neo[EZN], CC BY-SA 3.0, Wikipedia

UROCZYSTOŚĆ ŚWIĘTYCH APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA

Nie można sobie wyobrazić Kościoła bez tych dwóch gigantów wiary. Oni są na początku wspólnoty chrześcijańskiej w Rzymie. Choć różni wiekiem, statusem społecznym, to jednak oni wypełnili polecenie Chrystusa, aby zanieść Ewangelię aż po krańce ziemi. 29 czerwca Kościół we wspólnej uroczystości oddaje cześć świętym apostołom Piotrowi i Pawłowi.

Szymon był rybakiem. Mieszkał z rodziną w Kafarnaum. W Ewangelii mamy wzmiankę o uzdrowieniu jego teściowej. Imię Piotr, które Szymonowi nadał Jezus, oznacza jego misję. Usłyszał on bowiem: Ty jesteś Piotr (czyli skała), i na tej skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie (Mt 16, 18-19).

Jezus wyróżniał Piotra spośród innych apostołów. Jemu też powierzył specjalną misję utwierdzania braci w wierze i przewodzenia wspólnocie wiary.

Po Wniebowstąpieniu Jezusa i Zesłaniu Ducha Świętego Piotr faktycznie przewodził wspólnocie Apostołów. Zakładał wspólnotę jerozolimską. Udaje się do Antiochii, którą obiera za swoją stolicę. Apostołuje w Azji Mniejszej i Grecji. Osiada w Rzymie, gdzie

ponosi śmierć męczeńską w latach sześćdziesiątych pierwszego wieku. Tam jest jego grób, na którym została zbudowana słynna bazylika jego imienia.

Św. Piotr jest autorem dwóch listów, które weszły do kanonu pism Nowego Testamentu. Badacze wskazują także na to, że Ewangelia św. Marka jest zapisem katechezy głoszonej przez Piotra.

Św. Piotr w ikonografii ukazany jest w stroju apostoła lub w stroju pontyfikalnym. Jego atrybuty to między innymi anioł, kajdany, dwa klucze, kogut, sieci i skała, które są aluzją do wydarzeń z jego życia.

Paweł pochodził z Tarsu w Cylicji. Urodził się około roku 8 po Chrystusie. Był gorliwym faryzeuszem z pokolenia Beniamina. Był też obywatelem rzymskim. Zdobył solidne wykształcenie religijne.

Nie spotkał Chrystusa w ziemskim życiu. W Jerozolimie pojawił się po Jego śmierci. Jako gorliwy faryzeusz uważał chrześcijan za odstępców od wiary i chciał ich zniszczyć. Po nawróceniu w słynnym spotkaniu z Jezusem pod Damaszkiem, przyjął chrzest i stał się apostołem nowej wiary.

Paweł przemierzył ponad 10 tys. km po Morzu Śródziemnym i drogach lądowych ówczesnego cesarstwa rzymskiego. Był prześladowany, biczowany, kamienowany. Głosił

ewangelię w Syrii, w Małej Azji, w Grecji, Macedonii oraz Italii. Zakładał gminy chrześcijańskie i wyznaczał swoich zastępców.

Został aresztowany w Jerozolimie około roku 60. Po odwołaniu się do wyroku cezara, został przewieziony do Rzymu. Tam poniósł śmierć męczeńską od miecza, jako obywatel rzymski, około roku 67.

Paweł jest autorem 13 pism Nowego Testamentu.

W ikonografii ukazwany jest w długiej tunice i płaszczu. Jego atrybuty to koń, kość słoniowa i miecz.

Już w połowie trzeciego wieku uroczystość obu Apostołów obchodzona była wspólnie. Piotr i Paweł są u początków chrześcijańskiej gminy w Rzymie. Tam zginęli śmiercią męczeńską, tam są ich groby i relikwie. Choć różni ich wiele, to jednak oni zanieśli Słowo Życia do centrum ówczesnego świata. Ich krew użyźniła glebę do wzrostu ziarna wiary. Dlatego Kościół czi w nich tradycję, sukcesję apostolską i charyzmat, prowadzenie przez Ducha Świętego, jako swoje fundamenty.

deon.pl

O Janie, który pochodził z Kęt i układał kantyki

Św. Jan Kanty
(1390-1473)

Ten święty kapłan był wielkim uczonym. Kiedy się urodził nie był Janem Kantym, ale Jankiem Waciegą. Kantym nazwano go później. Mieszkał z rodzicami w Kętach nad rzeką Sołą. Jego ojciec był burmistrzem Żywca. Janek miał dwadzieścia trzy lata, kiedy znalazł się w Krakowie. Władysław Jagiełło był wtedy królem na Wawelu, a Janek Waciega żakiem, czyli studentem Akademii Krakowskiej. Wpłacił sześć groszy wpisowego i, trzeba było przyznać, pracowity był z niego żak. Ukończył wydział filozofii w gronie najlepszych studentów. Zaraz potem został kapłanem.

Kiedy w Miechowie zaproponowano mu pracę w szkole klasztornej był w siódmym niebie. Dlaczego? Znajdowała się tam spora biblioteka, a Jan był mołem książkowym. To znaczy? Miał bzika na punkcie książek. Miał też bzika na punkcie przepisywania manuskryptów. Przepisał ich – uwaga – ponad osiemnaście tysięcy stron! I to jedynie w wolnych chwilach. Mrówcza praca należała zdecydowanie do najbardziej widocznych cnót Jana. Podziwiano jego pracowitość i wtedy, gdy zno-

wu znalazł się w Akademii, tym razem jako profesor, i kiedy mając lat czterdzieści zaczął nagle z młodzieńczym zapalem studiować... teologię. Coś mu się stało? Owszem. Chciał jeszcze więcej wiedzieć o Bogu.

Żył skromnie, a wszystkim co miał dzielił się ze studentami. Oddał im nawet jeden z dwóch zajmowanych pokoi. Żeby utrzymać siebie i tych spragnionych wiedzy biedaków, przyjął z czasem posadę kierownika chóru przy kościele św. Floriana. Znał się na muzyce? I to całkiem nieźle. Był nie tylko dyrygentem, ale i kompozytorem. Komponował pieśni kościelne, piękne i wzniosłe, zwane kantykami.

Znaną cnotą Jana była prawdomówność. Legenda głosi, że w drodze do Rzymu napadli go rabusie. Starannie opróżnił kieszenie, a kiedy już odchodzili przypomniał sobie o pieniądzach zaszytych w płaszczu. Co zrobił? Przywołał rzeźmieszków (czyli tych, co obcinają podróżnym mieszki z pieniędzmi) i z miną winowajcy serdecznie ich przeprosił.

Najwięcej legend opowiada o dobroci Jana. Jest więc le-

genda o kobiecie, której zimą oddał buty i o sierocie z rozbitym dzbanem, która bała się złej macochy. Jan sprawił, że dzban znowu nie tylko był cały, ale jeszcze pełen wody, która zamieniła się w mleko.

Jan Długosz, królewski kronikarz, znał Jana osobiście. Opisał jego cnoty i cuda, jakie działy się przy jego grobie. Nikt nie miał wątpliwości, że święty profesor poszedł w wigilię Bożego Narodzenia... prosto do nieba.

Jan jest patronem młodzieży szkół wyższych, ale i ty możesz śmiało zwracać się do niego. Możesz go także naśladować. Jak? Otóż Jan nie pozwalał, aby w jego obecności obmawiano bliźnich. Na ścianie miał wypisane słowa: **Strzeż się obrazić kogo, bo przeproszać jest nie błogo.** Pisać na ścianie nie radzę, ale na ozdobnej kartce papieru, czemu nie?

I jeszcze ciekawostka: Miechów nazywany jest – uwaga – polską Jerozolimą. Nawiedzając sanktuarium Grobu Bożego w Miechowie można uzyskać ten sam odpust, co udając się do grobu Zbawiciela w Ziemi Świętej. A więc – do zobaczenia w polskiej Jerozolimie!

*Opowiadanie pochodzi z książki
Ewy Skarżyńskiej
i Pawła Kołodziejskiego
„O polskich świętych dzieciom”*

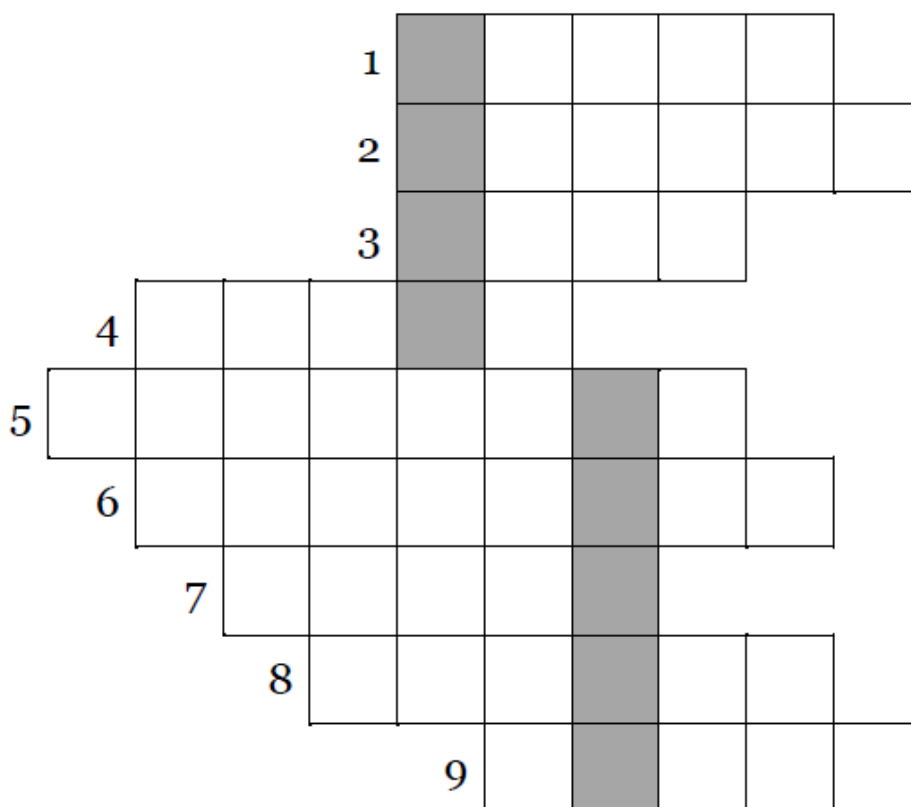

ZADANIE CZERWCOWE

Czerwiec to miesiąc, w którym szczególnie zwracamy się w modlitwie do Serca Pana Jezusa. Jesteśmy dumni, że możemy wyznawać wiarę i wychodzimy na ulice naszego osiedla, aby radośnie wziąć udział w procesji. Aby odgadnąć główne hasło związane z tym świętem, rozwiąż krzyżówkę. Swoje poszukiwania skieruj w stronę codziennego pożywienia i produktów z nim związanych. Powodzenia!

opr. G. Graczyk-Zołotajkin, E. Hoffmann-Guzik

1. Duża, mała lub z ziarnami w kanapce do szkoły.
2. Dawny gatunek pszenicy.
3. Zboże, z którego mamy pieczywo, płatki...
4. Tak zwyczajowo określa się uformowany i wypieczony piękny bochenek.
5. Rodzaj zboża z wyjątkiem ortograficznym w swojej pisowni.
6. Popularna nazwa ciemnego chleba.
7. Rodzaj placka składającego się z ciasta kruchego oraz nadzienia, które może być słodkie lub pikantne.
8. Pieczywo z kruszonką formowane w kształcie warkocza.
9. Wypiek w kształcie księżycy.

Rozwiązanie zadania – hasło – należy napisać na kuponie i do 17 czerwca wrzucić do skrzynki. Skrzynka na rozwiązania będzie wystawiona na stoliku po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰ a w innym terminie w zakrystii. Można także wysłać rozwiązanie na adres redakcji: **gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl** umieszczając w temacie **Zadanie czerwcowe** (termin: piątek, 17 czerwca).

Losowanie nagród w niedzielę 19 czerwca, po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰.

KUPON – Zadanie czerwcowe

.....
imię i nazwisko dziecka, wiek

.....
hasło

I N T E N C J E M S Z A L N E

1 czerwca, środa – wspomnienie św. Justyna, męczennika – Dzień Dziecka

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 1 gregorianka

18⁰⁰ Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

2 czerwca, czwartek

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 2 gregorianka

18⁰⁰ + Maria Piszczalka (od Jana i Józefy (f) Oracz z rodziną)

3 czerwca, piątek – wspomnienie świętych męczenników Karola Lwangi i Towarzyszy

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 3 gregorianka

18⁰⁰ W intencji Róż Żywego Różańca

4 czerwca, sobota

9⁰⁰ ++ Maria, Bronisław (m) Majewscy; + Dagmara Sokołowska

18⁰⁰ + Artur Ząbek – 4 gregorianka

5 czerwca, niedziela – uroczystość Zesłania Ducha Świętego

8⁰⁰ + Mieczysław (m) Madanowski

9⁰⁰

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Mai w 14 rocznicę urodzin oraz w intencji Dominiki (f) z prośbą o błogosławieństwo

12⁰⁰ W intencji Parafian

18⁰⁰ O zdrowie i Boże błogosławieństwo dla Jolanty i Mirosława w 29 rocznicę ślubu i potrzebne łaski dla syna Jakuba w 25 rocznicę urodzin

20⁰⁰ + Artur Ząbek – 5 gregorianka

6 czerwca, poniedziałek – święto Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 6 gregorianka

18⁰⁰ + Maria Piszczalka (od Grażyny i Wiesława (m) Rozworowskich z rodziną)

7 czerwca, wtorek

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 7 gregorianka

18⁰⁰ ++ Rodzice, Bracia: Janina, Ludwik, Ryszard, Kazimierz Sucheccy; ++ Maria, Ignacy Stasiak

8 czerwca, środa – wspomnienie św. Jadwigi, Królowej

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 8 gregorianka

18⁰⁰ Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

9 czerwca, czwartek – święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana

9⁰⁰ + Maria Piszczalka (od Justyny i Roberta Bajorek)

18⁰⁰ + Artur Ząbek – 9 gregorianka

10 czerwca, piątek

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 10 gregorianka

18⁰⁰ Za dusze w czyśćcu cierpiące

11 czerwca, sobota – św. Barnaby, Apostoła – beatyfikacja s. Marii Paschalis Jahn i 9 towarzyszek

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 11 gregorianka

18⁰⁰ + Wanda, Antoni, Stanisław (m) Steckiewicz; ++ Maria, Stanisław (m) Ząbek

12 czerwca, 11 niedziela w ciągu roku – uroczystość Najświętszej Trójcy

8⁰⁰ + Kazimierz Wiącek – 22 rocznica śmierci; ++ Jan, Stanisława (f) Wiącek

9⁰⁰ + Kazimierz Zazula – 12 rocznica śmierci

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ + Jadwiga Gajek; ++ Władysław (m), Anna Gajek ++ Maria, Mieczysław (m) Pacholscy

12⁰⁰ W intencji Parafian

18⁰⁰ + Agnieszka, Józef (m) Tytko; ++ z rodziny Tytko

20⁰⁰ + Artur Ząbek – 12 gregorianka

13 czerwca, poniedziałek – wspomnienie św. Antoniego z Padwy, prezbitera i doktora Kościoła

9⁰⁰ Dzięczynna w 90 rocznicę urodzin Antoniny Jankowskiej

18⁰⁰ + Artur Ząbek – 13 gregorianka

20⁰⁰ Róża NMP Fatimskiej

14 czerwca, wtorek – wspomnienie bł. Michała Kozala, biskupa i męczennika

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 14 gregorianka

18⁰⁰ + Maria Piszczalka (od rodziny Sułowicz z Trzycierza)

15 czerwca, środa

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 15 gregorianka

18⁰⁰ Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

16 czerwca, czwartek – uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (Boże Ciałło)

8⁰⁰ + Andrzej Lipiński

9⁰⁰ O zdrowie i potrzebne łaski dla Doroty w 20 rocznicę urodzin

10⁰⁰ **Msza święta zbiorowa**

12⁰⁰ W intencji Parafian

18⁰⁰ + Artur Ząbek – 16 gregorianka

17 czerwca, piątek – wspomnienie św. Brata Alberta Chmielowskiego, zakonnika

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 17 gregorianka

18⁰⁰ + Maria Piszczalka (od siostry Janiny z mężem Józefem i rodziny Mogińskich)

18 czerwca, sobota

9⁰⁰ + mama Stanisława (f) Surma – 40 rocznica śmierci; ++ z rodziny

18⁰⁰ + Artur Ząbek – 18 gregorianka

19 czerwca, 12 niedziela w ciągu roku

8⁰⁰ ++ Helena, Franciszek (m) Południak

9⁰⁰ + Władysław (m) Kołodniczy; ++ Maria, Kazimierz, Franciszek (m) Kołodniccy

10⁰⁰ **Msza święta zbiorowa**

11⁰⁰ + Karolina Hreczuch – 16 rocznica śmierci; ++ Józef (m), Kazimierz Hreczuch; + Lesław Latawiec

12⁰⁰ W intencji Parafian

18⁰⁰ + Józef (m) Pawelec – 5 rocznica śmierci; ++ Tomasz, Ewa, Antoni; ++ Rodzice

20⁰⁰ + Artur Ząbek – 19 gregorianka

20 czerwca, poniedziałek

9⁰⁰ + Władysław (m) Przyjemski – 7 rocznica śmierci; ++ Rodzice: Adolf, Wiktoria; + brat Jan

18⁰⁰ + Artur Ząbek – 20 gregorianka

21 czerwca, wtorek – wspomnienie św. Ałojzego Gonzagi, zakonnika

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 21 gregorianka

18⁰⁰ ++ Jan, Franciszka (f), Rozalia, Kazimierz Paździor; ++ Zofia, Szczepan Łażniowscy; ++ Rodzeństwo z tych rodzin

22 czerwca, środa

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 22 gregorianka

18⁰⁰ Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

23 czerwca, czwartek – uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 23 gregorianka

18⁰⁰ + ks. Markus Chwastek

24 czerwca, piątek – uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela, głównego patrona Archidiecezji

8⁰⁰ **Dziękczynna na zakończenie roku szkolnego i katechetycznego**

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 24 gregorianka

18⁰⁰ + Jan, Wanda Oczkowsky; ++ Władysław (m), Stanisława (f) Namysław

25 czerwca, sobota – wspomnienie Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 25 gregorianka

18⁰⁰ + Genowefa Butkowska – 2 rocznica śmierci; + Czesław (m) Butkowski – 23 rocznica śmierci; ++ z rodziny

26 czerwca, 13 niedziela w ciągu roku

8⁰⁰ + Tadeusz Świetochowski; ++ Zofia, Roman Mączka; ++ Aleksander, Teresa Mączka

9⁰⁰ ++ Helena, Leon Kucharczyk; ++ Rodzice, Teściowie; ++ z tych rodzin

10⁰⁰ **Msza święta zbiorowa**

11⁰⁰ + Rozalia Obara; ++ z rodzin: Obara i Wołoszczuk

12⁰⁰ O zdrowie i Boże błogosławieństwo dla Elżbiety i Grzegorza Kowalewskich w 35 rocznicę ślubu

18⁰⁰ W intencji Piotra i Pawła o błogosławieństwo i Aliny z okazji urodzin o Boże błogosławieństwo

20⁰⁰ + Elżbieta Pawlak

27 czerwca, poniedziałek

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 27 gregorianka

18⁰⁰ O zdrowie i Boże błogosławieństwo dla Piotra Nowaczyka w 50 rocznicę urodzin

28 czerwca, wtorek – wspomnienie św. Ireneusza, biskupa i męczennika

9⁰⁰ + Artur Ząbek – 28 gregorianka

18⁰⁰ + Marian Wierzbicki; ++ z rodziny

29 czerwca, środa – uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła

9⁰⁰ + Maria, Jan Młynarscy; + Władysław (m) Baran

18⁰⁰ Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

30 czerwca, czwartek

9⁰⁰

18⁰⁰ + Artur Ząbek – 30 gregorianka (zakończenie)

**Intencje
Apostolstwa Modlitwy
i Żywego Różańca
w czerwcu**

Intencja:

Za rodziny

Módlmy się w intencji rodzin chrześcijańskich na całym świecie, aby dzięki konkretnym gestom przeżywały bezinteresowność miłości oraz świętość w codziennym życiu.

Kancelaria parafialna

czynna w poniedziałki 16⁰⁰-17⁰⁰ oraz w soboty 10⁰⁰-11⁰⁰, w sprawach pilnych – pół godziny po Mszy Świętej.

Gazeta parafialna do użytku wewnętrznego. Redaguje zespół pod kierunkiem ks. Proboszcza.

Parafia Rzymskokatolicka
pw. św. Wawrzyńca
we Wrocławiu-Żernikach,
ul. Żernicka 249, 54-510 Wrocław
Ks. Proboszcz tel. 602-22-32-22
www.zerniki.archidiecezja.wroc.pl
[parafiazerniki\(at\)op.pl](mailto:parafiazerniki(at)op.pl)
konto bankowe Parafii
32 1500 1793 1217 9006 0637 0000
Wpłaty z dopiskiem:
„Ofiara na Kościół”

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i korekty tekstów oraz zmiany ich tytułów.

Kontakt z redakcją:
[gazetka-dla-wszystkich\(at\)wp.pl](mailto:gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl)

okładka – <https://selzbietanki.com/>

KRONIKA PARAFIALNA

W ostatnim miesiącu do wspólnoty parafialnej, przez **sakrament Chrztu świętego** zostały przyjęte dzieci:

- Mieszko Chmielowski
- Adam Zieziula
- Nela Oleńkiewicz
- Mieszko Mutwicki
- Milena Długińska
- Michał Długiński
- Zuzanna Długińska

W ostatnim miesiącu **zmarli:**

- + Teresa Bober
- + Irena Patej
- + Franciszka Wysocka
- + Paweł Kubicz
- + Marianna Kobel

Módlmy się
o Niebo dla Nich

UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEGO CIAŁA I KRWI PAŃSKIEJ

16 CZERWCA – PROCESJA DO CZTERECH OŁTARZY
PO MSZY ŚWIĘTEJ NA GODZINĘ 10⁰⁰

NABOŻEŃSTWO CZERWCOWE

Nabożeństwo czerwcowe (zwane również czerwcowką lub czerwcowym) to forma zbiorowej modlitwy praktykowana w kościele katolickim i poświęcona Najświętszemu Sercu Pana Jezusa. Nabożeństwo czerwcowe w skład się z adoracji Najświętszego Sakramentu oraz Litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Pomysł nabożeństw czerwcowych wyszedł w połowie XIX w. od Anieli de Sainte-Croix, francuskiej siostry zakonnej. Myśl poświęcenia miesiąca czerwca Najświętszemu Sercu Pana Jezusa została przychylnie odebrana przez przełożoną klasztoru, a później także przez biskupa paryskiego.

Wybór terminu miał też związek z faktem, że właśnie w czerwcu 1675 doszło do najważniejszego z wielkich objawień doświadczonych przez św. Małgorzatę Marię Alacoque. W czerwcu przypada także Święto Serca Pana Jezusa. W Polsce nabożeństwa czerwcowe odmawiano od 1857. Papież Pius IX zatwierdził nabożeństwo czerwcowe jako oficjalną modlitwę Kościoła w roku 1873.

Zapraszamy na nabożeństwa czerwcowe w naszej parafii: **codziennie o godz. 17³⁰.**

